

Životopis o. Bukovinského

Služebník Boží otec Vladislav Bukovinský se narodil 4. ledna 1905. Jeho otec Kyprián Josef Bukovinský byl správcem panství na Ukrajině a ředitelem cukrovaru. Matka, Jadwiga Špilo del Campo, pocházela z italské rodiny, která se usadila v Polsku v 16. století.

V roce 1920 se rodina Bukovinských přestěhovala do Polska. Po absolvování zrychlených kurzů a složení zkoušek nastoupil Vladislav na právnickou fakultu Jagellonské univerzity. Roku 1926 přešel na teologickou fakultu téže univerzity. Dne 28. června 1931 jej krakovský biskup Adam Stefan Sapieha vysvětil na kněze. V letech 1931–1936 působil v Krakovské arcidiecézi v Rabce a v Sucheju; v srpnu 1936 – na vlastní naléhavou žádost a s pocitem osobního poslání ke službě na Východě – odešel do Lucku. Tam také vyučoval v Luckém duchovním semináři a vedl Diecézní katolický institut.

V listopadu 1939 – po začátku války – byl jmenován farářem katedrálního chrámu v Lucku. Navzdory nebezpečí otec Vladislav pokračoval v aktivní činnosti: připravoval děti k prvnímu svatému přijímání, sháněl bydlení a obživu pro četné uprchlíky a potřebné, připravoval farníky na očekávané těžkosti. Těšil se všeobecné úctě a lásce.

Na jaře 1940 byl o. Vladislav spolu s několika dalšími kněžími zatčen a uvězněn v Lucku. Zázrakem přežil hromadnou popravu krátce před vstupem německé armády do města a v červnu 1941 byl propuštěn na svobodu; pokračoval v pastorační službě ve farnosti. Navíc pomáhal židovským dětem a hladovějícím sovětským válečným zajatcům.

V noci ze 3. na 4. ledna 1945 byli o. Vladislav a biskup Adolf Petr Szelažek znovu zatčeni a odvezeni do kyjevského vězení. Tuto událost považoval za zlom ve svém životě – za odchod na Východ, kde viděl své poslání. Byl odsouzen k deseti letům v pracovních lágrech. V letech 1946–1950 prošel čeljabinskými tábory, kde kromě těžké práce tajně vykonával pastorační službu. Následující čtyři roky strávil v měděném dole v Džezkazganu. Navzdory těžké práci více než 300 metrů pod zemí, při stále vlhkosti a teplotě kolem 4 °C, nepřestal sloužit. Shromáždil kolem sebe vězně různých národností a vyznání a hlásal jim Boží slovo. S potěšením jej poslouchali i důstojníci jako člověka s hlubokými znalostmi dějin, filosofie a literatury. V plně ekumenickém duchu pořádal setkání zástupců různých vyznání; účastnil se i muslimského svátku během ramadánu.

Dne 10. srpna 1954 byl o. Vladislav propuštěn na svobodu. Násilně jej vysídlili do Karagandy, uložili mu povinnost pracovat a měsíčně se hlásit úřadům a zakázali mu opustit město. Začal pracovat jako noční hlídač. Ve volném čase chodil na hřbitov, aby se tam modlil a doufal, že se setká s katolíky. Už po pouhých patnácti dnech sloužil první svatou mší.

Ačkoli byl po věznění zesláblý a vyčerpaný, zcela se oddal pastorační službě a později ji nazval „nejintenzivnější v celém svém životě“. Pracoval ráno i večer, uděloval svátosti (často celé rodině najednou), připravoval děti k prvnímu svatému přijímání. Málo odpočíval a spal – někdy celou noc zpovídal, aby za svítání odsloužil sv. mši.

From:

<https://cesty.in/> - Cestovatelské stránky

Permanent link:

<https://cesty.in/bukovinski?rev=1760894782>

Last update: 2025/10/19 19:26

